

format

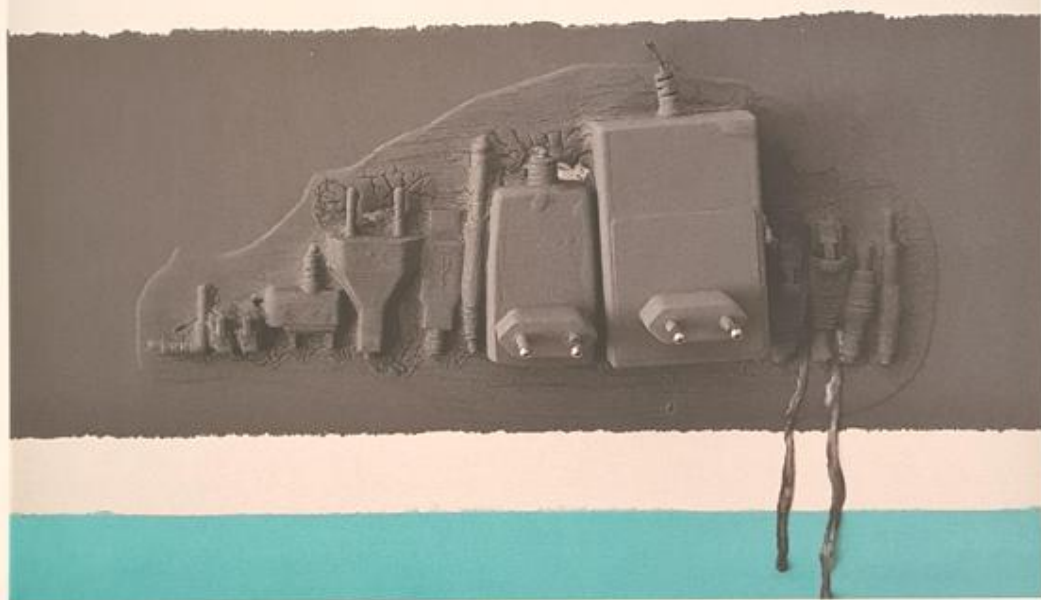
PISMO ARTYSTYCZNE 82-83

*Biennale Weneckie
Fotofestiwal w Łodzi
Miesiąc Fotografii w Krakowie
WRO - Wrocław
Srebro i kreacje stroju*

Cena 20,00 zł (z symbolem VAT)

Marco Angelini
 1. Wisła, 2018,
 technika mieszana
 na płótnie
 2. Iceberg, 2017,
 technika mieszana
 na płótnie
 3. Bez tytułu, 2017,
 technika mieszana
 na płótnie

PAULINA GRUBIAK

Powiedz mi, co widzisz?

W obrazach Marca Angeliniego można (ale nie trzeba) zobaczyć nadwiślańskie niebo, warszawskie lotnisko, koguty, morze i statki. Artysta nie narzuca nam żadnej interpretacji, a w subtelny sposób podsuwa poszczególne elementy pytając: „Powiedz mi, co widzisz?”.

Angelini szczególnie upodobał sobie Polskę i po raz kolejny prezentuje swoje prace w Warszawie, tym razem w ramach wystawy „Płynna pamięć”. Pełne kolorów obrazy i asambláže, pop-artowe serca z gipsu oraz kilka instalacji zawładnęło na co dzień minimalistyczną przestrzenią warszawskiej galerii Apteka Sztuki.

Myślą przewodnią wystawy jest płynność pamięci oraz naszych doświadczeń. Pamięć jest tutaj rozumiana jako coś, co podobnie jak płynne społeczeństwo, nie potrafi zbyt długo zachować swego kształtu ani utrzymać stabilnego kursu (Z. Bauman). Owa płynność wyrażona została w hybrydowych formach sprawiających wrażenie ruchu, które odnajdujemy w wielu obrazach Angeliniego.

Farba rozlewa się po płótnie, tworząc obły kształt, spod którego wylania się złoty kwadrat – zdawałoby się jedyny element stały obrazu. Natomiast pamięć, trudna do określenia i uchwycenia, w sposób paralelny, rozlewa się po zakamarkach naszej świadomości.

Pamięć funkcjonuje też na zasadzie fragmentaryczności, wybierając sobie poszczególne elementy zdarzeń i miejsc oraz selekcjonując przedmioty, które na zawsze staną się jej nośnikami. Wystawa pozwala wejść na chwilę do głowy artysty, poszperać w niej i odkryć, co zobaczył, co go zaciekało, a co zafascynowało. Mnóstwo tutaj drobiazków na pozór nic nie znaczących, nie mających żadnej funkcji, jednak z jakiegoś powodu ważnych, bo nierozzerwalnie połączonych z pamięcią: kawałek plastiku wyglądający jak ząb wielkiego zwierza, sztuczny klejnot znaleziony na ulicy, ptasie piórko, zaginiony klucz nie wiadomo od jakich drzwi. Przypadkowe przedmioty, których nie brak w zakamarkach naszych szuflad, na co dzień są trywialnymi świadkami naszej codzienności,

jednak w sztuce Angeliniego urastają do rangi amuletów i w tym charakterze wiszą uczepione na wieszakach, z których artysta zrobił łapacze snów, czy też „łapacze pamięci”.

W myśli włoskiego *arte povera*, do którego Angelini nieraz nawiązuje, każdy, najbardziej nawet trywialny przedmiot może zyskać nowe życie jako sztuka lub w tę sztukę zostać przemieniony. U Angeliniego materiały i przedmioty „nieszlachetne” są często spotykanym elementem. W serii prac odnoszących się bezpośrednio do Polski, artysta użył kiczowatego materiału z typowo cepelianym wzorem swojskich kogutów i łowickich kwiatów. Przywołujące na myśl beztroską zabawę zabiegi wycinania, przycinania i częściowego zasłaniania materiału, powodują jego przemianę z komercyjnego folklorystycznego produktu w wysmakowane dzieła sztuki, mogące wręcz stanowić ironiczny komentarz na temat produkcji polskiej ludowości. Artysta nie szuka jednak krytyki, a raczej gry formami, kształtami, deseniami i skojarzeniami.

Angelini odwołuje się wielokrotnie do powiązań pomiędzy tym co było, tym co będzie. Zgodnie z tą ideą, pseudo-folklorystyczne elementy nawiązujące do przeszłości i tradycji, próbują wejść w dialog z tym, co współczesne. Również w odnośnej do prac Jenny Holzer instalacji *Przychość jest głupia* odnajdujemy postulat płynnej pamięci: nie ma sensu planowanie przyszłości, ponieważ wedle Heraklitowego powiedzenia *panta rhei* (j. wszystko płynie) nic nie trwa, nic nie stoi w miejscu, a wszystko jest zmienne i niepowtarzalne, dlatego zajmijmy się tym, co tu i teraz.

Pamięć została również przedstawiona przez artystę w symboliczny sposób w formie nośników takich jak płyty cd i taśmy magnetofonowe. W nagraniu wideo zaprezentowanym w ramach wystawy widzimy białe stopy przechadzające się, w wolnym tempie, wzdłuż owych taśm i płyt, przy towarzyszącej muzyki symfonicznej. Każdy krok jest tym samym zagłębieniem się w meandry przeszłości oraz symboliczną akceptacją kolejnych wspomnień.

Niezwykle interesującą wizualnie propozycją są kolorowe serca z gipsu, które zostały ustawione w aptecznej gablotce. Ich mocne, fluorescencyjne, pop-artowe wręcz kolory, będące odzwierciedleniem witalności i życiowej energii, ciekawie kontrastują z realistycznym kształtem.

Twórczość Angeliniego uwodzi swoją beztroską, hipnotycznymi kolorami i kompozycjami pełnymi zmienionych kształtów. Jednak pomimo lekkiej formy, w jakiej jest podana, niesie ona ze sobą także głęboką refleksję. Pamięć, jej płynność i współczesne życie osadzone w miejskiej dynamice stanowią dla artysty bodźce do rozmyślań. On sam, niczym wytrawny socjolog (wykształcenie w tym kierunku daje o sobie znać), bada społeczeństwo, przyglądając się mu z pozycji wędrowca. Terenem jego badań jest miasto, a sztuka – ich efektem. ■

'Tell me what you see

Another exhibition of an Italian artist Marco Angelini in Warsaw is titled *Liquid memory*. Playing with forms, colours, styles and associations, the artist researches the condition of contemporary society and its changes over the time. Seemingly random objects present in our daily life gain new meanings and contexts. ■

Powiedz mi, co widzisz?

W obrazach Marca Angeliniego można (ale nie trzeba) zobaczyć nadwiślańskie niebo, warszawskie lotnisko, koguty, morze i statki. Artysta nie narzuca nam żadnej interpretacji, a w subtelny sposób podsuwa poszczególne elementy pytając „Powiedz mi, co widzisz?”

Dimmi cosa vedi

Nei dipinti di Marco Angelini puoi (ma non devi) vedere il cielo della Vistola, l'aeroporto di Varsavia, i galli, il mare e le navi. L'artista non ci impone alcuna interpretazione, e in modo sottile suggerisce i singoli elementi chiedendoci "Dimmi, cosa vedi?"

Angelini szczególnie upodobał sobie Polskę i po raz kolejny prezentuje swoje prace w Warszawie, tym razem w ramach wystawy „Płynna pamięć”. Pełne kolorów obrazy i asamblaże, pop-artowe serca z gipsu oraz kilka instalacji zawładnęło na co dzień minimalistyczną przestrzenią warszawskiej galerii Apteka Sztuki.

Angelini è particolarmente legato alla Polonia e presenta ancora una volta le sue opere a Varsavia, questa volta nell'ambito della mostra "Fluid Memories". Dipinti e assemblage pieni di colori, cuori in gesso pop-art e alcune installazioni occupano lo spazio minimalista della galleria Apteka Sztuki di Varsavia.

Myślą przewodnią wystawy jest płynność pamięci oraz naszych doświadczeń. Pamięć jest tutaj rozumiana jako coś, co „podobnie jak płynne społeczeństwo, nie potrafi zbyt długo zachować swego kształtu ani utrzymać stabilnego kursu” (Z. Bauman). Owa płynność wyrażona została w hybrydowych formach sprawiających wrażenie ruchu, które odnajdujemy w wielu obrazach Angeliniego. Farba rozlewa się po płótnie, tworząc obły kształt, spod którego wyłania się złoty kwadrat – zdawałoby się jedyny element stały obrazu. Natomiast pamięć, trudna do określenia i uchwycenia, w sposób paralelny, rozlewa się po zakamarkach naszej świadomości.

La nota fondamentale della mostra è la fluidità della memoria e delle nostre esperienze. La memoria è qui intesa come qualcosa che "come una società fluida, non può mantenere la sua forma troppo a lungo o mantenere un corso stabile" (Z. Bauman). Questa fluidità è stata espressa nelle forme ibride che danno l'impressione di movimento, che troviamo in molti dipinti di Angelini. La vernice si stende sulla tela, creando una forma ovale, da cui emerge un quadrato dorato - sembrerebbe l'unico elemento permanente del dipinto. D'altra parte, la memoria, difficile da definire e afferrare in modo parallelo, si riversa nei recessi della nostra coscienza.

Pamięć funkcjonuje też na zasadzie fragmentaryczności, wybierając sobie poszczególne elementy zdarzeń i miejsc oraz selekcionując przedmioty, które na zawsze staną się jej nośnikami. Wystawa pozwala wejść na chwilę do głowy artysty, poszperać w niej i odkryć co zobaczył, co go zaintrygowało, a co zafascynowało. Mnóstwo tutaj drobiazgów na pozór nic nie znaczących, nie mających żadnej funkcji, jednak z jakiegoś powodu ważnych, bo nierozzerwalnie połączonych z pamięcią: kawałek plastiku wyglądający jak ząb wielkiego zwierza, sztuczny klejnot znaleziony na ulicy, ptasie piórko, zaginiony klucz nie wiadomo od jakich drzwi. Przypadkowe przedmioty, których nie brak w zakamarkach naszych szuflad, na co dzień są trywialnymi świadkami naszej codzienności, jednak w sztuce Angeliniego urastają do rangi amuletów i w tym charakterze wiszą uczone na wieszakach, z których artysta zrobił łapacze snów, czy też „łapacze pamięci”.

La memoria funziona anche secondo il principio della frammentazione, selezionando singoli elementi di eventi e luoghi, e oggetti che ne diventeranno portatori per sempre. La mostra permette di entrare per un attimo nella testa dell'artista, rovistarci dentro e scoprire cosa ha visto, cosa lo ha interessato e cosa lo ha affascinato. Tante piccole cose, apparentemente senza senso, prive di funzione, ma per qualche motivo importanti, perché indissolubilmente legate alla memoria: un pezzo di plastica che sembra un dente di un grande gioco, un gioiello artificiale trovato per strada, una piuma di uccello, una chiave smarrita, non si sa da quale porta. Gli oggetti casuali, che abbondano nelle rientranze dei nostri cassetti, sono banali testimoni della nostra quotidianità, ma nell'arte di Angelini diventano amuleti e in questa veste si appendono agli appendini, che l'artista usa per realizzare acchiappasogni o "acchiappa ricordi".

W myśl włoskiego „arte povera”, do którego Angelini nieraz nawiązuje, każdy, najbardziej nawet trywialny przedmiot może zyskać nowe życie jako sztuka, lub w tę sztukę zostać przemieniony. U Angeliniego materiały i przedmioty „nieszlachetne” są często spotykanym elementem. W serii prac odnoszących się bezpośrednio do Polski, artysta użył kiczowatego materiału z typowo cepelianym wzorem swojskich kogutów i łowickich kwiatów. Przywodzące na myśl beztruską zabawę zabiegami wycinania, przycinania i częściowego zaślania materiału, powodują jego przemianę z komercyjnego folklorystycznego produktu w wysmakowane dzieła sztuki, mogące wręcz stanowić ironiczny komentarz na temat produkcji polskiej ludowości. Artysta nie szuka jednak krytyki, a raczej gry formami, kształtami, deseniami i skojarzeniami.

Secondo l'arte povera italiana, alla quale Angelini fa spesso riferimento, qualsiasi oggetto, anche il più banale, può rivivere come arte, o trasformarsi in arte. In Angelini i materiali e gli oggetti "base" sono un elemento comune. In una serie di opere direttamente legate alla Polonia, l'artista ha utilizzato scampoli di stoffa folk polacca su cui sono rappresentati i tipici galli domestici e fiori di Lowicz. Le procedure di taglio, rifilatura e parziale rivestimento del materiale, che ricordano il divertimento spensierato, lo trasformano da prodotto popolare commerciale a opere d'arte di buon gusto, che possono anche costituire un commento ironico sulla produzione popolare polacca. Tuttavia, l'artista non cerca critiche, ma piuttosto gioca con forme, schemi e associazioni.

Artysta odwołuje się wielokrotnie do powiązań pomiędzy tym co było, a tym co będzie. Zgodnie z tą ideą, pseudo-folklorystyczne elementy nawiązujące do przeszłości i tradycji, próbują wejść w dialog z tym co współczesne i nowoczesne. Również w odnoszącej się do prac Jenny Holzer instalacji „Przyszłość jest głupia”, odnajdujemy postulat płynnej pamięci: nie ma sensu planowanie przyszłości, ponieważ wedle Heraklitowego powiedzenia „panta rhei” (tj. wszystko płynie), nic nie trwa, nic nie stoi w miejscu, a wszystko jest zmienne i niepowarzalne, dlatego zajmijmy się tym co tu i teraz.

L'artista fa più volte riferimento al rapporto tra ciò che è stato e ciò che sarà. Secondo questa idea, elementi pseudo-folkloristici riferiti al passato e alla tradizione cercano di entrare in dialogo con ciò che è moderno e contemporaneo. Anche nell'installazione "The Future is Stupid" riferita alle opere di Jenny Holzer, troviamo il postulato della memoria fluida: non ha senso progettare il futuro, perché, secondo il detto di Eraclito "panta rhei" (cioè tutto scorre), niente dura, niente sta fermo, e tutto è mutevole e incredibile, quindi prendiamoci cura di ciò che è qui e ora.

Pamięć została również przedstawiona przez artystę w symboliczny sposób w formie nośników takich jak płyty cd i taśmy magnetofonowe. W nagraniu wideo zaprezentowanym w ramach wystawy widzimy białe stopy przechadzające się, w powolnym tempie, wzdłuż owych taśm i płyt, w akompaniamencie muzyki symfonicznej. Każdy krok jest tym samym zagłębieniem się w meandry przeszłości oraz symboliczną akceptacją kolejnych wspomnień.

La memoria è stata anche simbolicamente presentata dall'artista sotto forma di supporti come CD e audiocassette. Nel video presentato come parte della mostra, possiamo vedere piedi nudi camminare, a passo lento, lungo questi nastri e lastre, con l'accompagnamento di musica sinfonica. Ogni passo è lo stesso scavare nei meandri del passato e accettare simbolicamente i ricordi successivi.

Niezwykle interesującą wizualnie propozycją są kolorowe serca z gipsu, które zostały ustawione w aptecznej gablotce. Ich mocne, fluoroestencyjne, pop-artowe wręcz kolory, będące odzwierciedleniem witalności i życiowej energii, ciekawie kontrastują z realistycznym kształtem.

Una proposta visivamente estremamente interessante sono i cuori di gesso colorati che sono stati collocati in una vetrina di farmacia. I loro colori forti, estetici, pop-art, che riflettono vitalità ed energia vitale, contrastano in modo interessante con la forma realistica.

Sztuka Angeliniego uwodzi swoją beztroską, hipnotycznymi kolorami i kompozycjami pełnymi zmiennych kształtów. Jednak pomimo lekkiej formy w jakiej jest podana, niesie ona ze sobą także głęboką refleksję nad tematyką powiązaną z pamięcią, przemieszczaniem się oraz funkcjonowaniem naszego społeczeństwa. Angelini, niczym wytrawny socjolog (wykształcenie w tym kierunku daje o sobie znać!), bada społeczeństwo przyglądając się mu z pozycji wędrowca, który niejako płynie przez życie, zachowując z niego co ciekawsze elementy. Terenem jego badań jest miasto, a sztuka – ich efektem.

L'arte di Angelini seduce con i suoi colori spensierati e ipnotici e le composizioni ricche di forme cangianti. Questa apparente leggerezza porta tuttavia con sé anche una profonda riflessione sui temi legati alla memoria, al movimento e al funzionamento della nostra società. Angelini, sociologo oltre che artista, esamina la società guardandola dalla posizione di un vagabondo che, per così dire, attraversa la vita, preservandone gli elementi più interessanti. L'area della sua ricerca è la città e l'arte - il suo effetto.

Paulina Grubiak